

Arrest

nr. 286 145 van 14 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt in 2015 in België aan met zijn moeder en zijn zussen. Op dat moment was verzoeker nog minderjarig. Het gezin dient een verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) wordt geweigerd.

Verzoeker dient in eigen naam nadien nog zeven verzoeken om internationale bescherming in, die eveneens telkens werden geweigerd door het CGVS.

Op 22 maart 2021 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart de aanvraag onontvankelijk op 21 juni 2022, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2021 werd ingediend door :

*D. (...), M. (...) J. (...) H. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Irak
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer kwam net nog als minderjarige naar België in de aanwezigheid van zijn moeder en twee zussen. Zijn moeder startte een procedure op waarin betrokkene werd opgenomen met een verzoek om internationaal beschermd te worden, maar deze procedure werd afgesloten met een beslissing die geen beschermingsstatuut verleende. Vervolgens diende hij als meerderjarige zeven verzoeken in om internationale bescherming. Alle verzoeken werden afgewezen. Dat betekent dat betrokkene gezien zijn specifieke situatie in Irak geen internationale bescherming behoeft.

De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dat betrokkene nog net minderjarig was (op ongeveer een maand na 18 jaar) toen hij aankwam in België en het onthaaljaar volgde voor anderstalige nieuwkomers, doet geen situatie ontstaan die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst om zich vervolgens voor het aanvragen van een visum D te richten tot de bevoegde Belgische ambassade. Betrokkene is zeer kortstondig tewerk gesteld geweest, maar ook dit betekent niet dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar zijn herkomstland terug te keren. Zijn tewerkstelling werd toegestaan gedurende zijn verzoek om internationale bescherming met als doel in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Ook andere elementen zoals het feit dat hij vrijwilligerswerk heeft verricht en dat hij Nederlands spreekt, vormen geen buitengewone omstandigheden die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken naar Irak terug te reizen om een visumprocedure op te starten via de bevoegde ambassade.

Betrokkene verklaart geen contacten meer te hebben in Irak, noch mogelijkheden van verblijf te hebben, maar dit is niet geloofwaardig gezien zijn verklaringen tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in Irak. Tijdens zijn laatste verzoek deelde hij mee contact te hebben met zijn grootvader die een infarct zou hebben gehad.

De Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden mevrouw kan via deze centra in Bagdad en Erbil een visum aanvragen. Meer informatie is terug te vinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgiekomen/visum-voor-belgie>”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de minderjarigheid van verzoeker

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van zijn verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

Verzoeker weer op het feit dat hij als minderjarige naar België is gekomen, en aldus als minderjarige geen inspraak had over zijn verblijf en zijn situatie.

Als minderjarige had verzoeker geen handelingsbekwaamheid of beslissingsmacht, en kon verzoeker niets anders dan doen wat hem werd opgedragen.

Als minderjarige is verzoeker aldus in België aangekomen, en heeft hij in België school gelopen.

Dat verzoeker op heden ondertussen meerderjarig is geworden, verandert niets aan het gegeven dat de verblijfssituatie van verzoeker is ontstaan tijdens zijn minderjarigheid.

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten"

Hiermee wordt echter volledig voorbij gegaan aan het gegeven dat verzoeker dit precaire verblijf niet zelf heeft geïnitieerd, en dit is ontstaan tijdens zijn minderjarigheid, een periode waarin hij niet zelf te beslissen had.

De motivering die aangeeft dat verzoeker zelf de keuze zou hebben gemaakt om in precair verblijf te verblijven, en dat verzoeker aldus zelf dient in te staan voor de gevolgen, is dan ook niet correct, gezien e.e.a. nooit de keuze van verzoeker is geweest.

Verzoeker is als minderjarige naar België gekomen zonder enige zeggenschap, en heeft er het beste van gemaakt door eerst in België te studeren, de taal te leren, en vervolgens ook te werken wanneer dit was toegestaan.

Met deze buitengewone omstandigheden werd in casu geen rekening gehouden. De verwerende partij vermeldt weliswaar "Mijnheer kwam net nog als minderjarige naar België" maar koppelt aan dit belangrijk gegeven verder geen enkel gevolg en stelt bovendien dat verzoeker zelf had moeten weten dat zij verblijf precair was, en dat dus zelf hiervoor zou hebben gekozen. Dit is echter geenszins het geval.

Aldus schendt de bestreden beslissing de voormelde bepalingen.

Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

Verzoeker bracht als buitengewone omstandigheden tevens de banden die hij in BELGIË heeft opgebouwd met vrienden en zijn familie die in België verblijft en zijn schoollopen en integratie.

Het komt de verwerende partij toe deze elementen te onderzoeken en in mee te nemen in de overweging om tot de beslissing te komen.

Indien de verwerende partij een aangehaald element niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid, komt het de verwerende partij toe om dit te motiveren.

Verzoeker is reeds sinds 2015 in België. Zijn vader is overleden en zijn moeder, zussen, en het kindje van zijn zus, wonen allen in België.

Alle contacten met familie vinden in België plaats.

Verzoeker heeft geen mogelijkheid om terug te keren naar Irak. Hij is uit Irak vertrokken toen hij nog een kind was. Verzoeker is in België aangekomen toen hij 17 jaar oud was, en op heden is verzoeker 24 jaar oud. Aan deze jonge leeftijd is zeven jaar afwezigheid zeer lang, en een heel andere levensfase. De contacten en vriendschappen die hij als zeventienjarige had, zijn na 7 jaar volledige afwezigheid niet meer bestaande.

Verzoeker heeft in Irak nooit bezittingen gehad, gezien zijn minderjarigheid, en kan daar nergens verblijven. Zijn vader is overleden en moeder woont in België. Tevens wonen zijn zussen in België.

De bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeker niemand zou hebben in Irak. Zij verwijst naar de asielinterviews waarin wordt vermeld dat verzoeker in Irak nog contacten onderhoudt met familie, meer bepaald met zijn grootvader.

Er wordt voorbij gegaan aan het feit dat dit een uiterst oppervlakkig contact betreft, en dan nog omdat de grootvader een infarct heeft gehad en om die reden contact heeft gezocht om dit te melden. Dit betreft geen persoon bij wie verzoeker terecht kan of bij wie hij zou kunnen verblijven. De motivering dat verzoeker aldaar zou kunnen verblijven, louter omdat hij banden onderhoudt, kan niet worden gevolgd.

Bovendien zou bij een terugkeer verzoeker voor lange tijd worden gescheiden van zijn zussen en moeder, en zouden al zijn integratieinspanningen worden stopgezet..

Aldus is er sprake van een onevenredige schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, en wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus heeft de verwerende partij de elementen onvoldoende onderzocht en is ze onvoldoende zorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De gemachtigde geeft een overzicht van alle door verzoeker aangevoerde elementen en zet voor elk van deze elementen uiteen waarom zij niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in weze de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangehaalde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij als minderjarige in België toekwam. Hij is in België aangekomen toen hij 17 jaar oud was, een moment waarop hij geen inspraak had over zijn verblijfssituatie. Verzoeker meent dat het gegeven dat hij intussen meerderjarig is, niets verandert aan het feit dat zijn verblijfssituatie is ontstaan op een moment waarop hij nog minderjarig was.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt er in de bestreden beslissing weldegelijk rekening gehouden met deze omstandigheid: *“Mijnheer kwam net nog als minderjarige naar België in de aanwezigheid van zijn moeder en twee zussen. (...) Dat betrokkene nog net minderjarig was (op ongeveer een maand na 18 jaar) toen hij aankwam in België en het onthaaljaar volgde voor anderstalige nieuwkomers, doet geen situatie ontstaan die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst om zich vervolgens voor het aanvragen van een visum D te richten tot de bevoegde Belgische ambassade”*.

Het gegeven dat verzoeker als minderjarige met zijn gezin België binnenkwam, wordt niet betwist. De gemachtigde merkt echter terecht op dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden en als meerderjarige zeven verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. Hij diende aldus te weten dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op het moment dat betrokkene de verzoeken om internationale bescherming indiende, was hij reeds meerderjarig. Hij kan zich bijgevolg niet langer verschuilen achter het gegeven dat hij als minderjarige het grondgebied is binnengekomen. Het feit dat hij als minderjarige zijn gezin diende te volgen en geen inspraak had in dit proces, neemt niet weg dat verzoeker sinds zijn meerderjarigheid deze onwettige toestand heeft bestendigd. Verzoeker kan geen beroep doen op het motiveringsbeginsel, noch op het zorgvuldigheidsbeginsel om dergelijke onwettigheid te verantwoorden. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds de leeftijd van 17 jaar had bereikt bij binnenkomst van het grondgebied, en hij dus niet kan worden aangemerkt als een bijzonder jong of kwetsbaar kind.

Verder voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals *in casu* tussen meerderjarige kinderen en hun moeder, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij geen contacten meer heeft met Irak en dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt met zijn zussen en zijn moeder. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Hij toont met andere woorden niet aan dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden weerhouden.

Waar verzoeker met de verwijzing naar dergelijke elementen aannemelijk tracht te maken dat er alsnog sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat verweerder zich hierover reeds heeft uitgesproken in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart geen contacten meer te hebben in Irak, noch mogelijkheden van verblijf te hebben, maar dit is niet geloofwaardig gezien zijn verklaringen tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in Irak. Tijdens zijn laatste verzoek deelde hij mee contact te hebben met zijn grootvader die een infarct zou hebben gehad."

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij al zeven jaar niet meer in Irak is geweest, hetgeen een lange periode is. Alle vriendschappen en contacten die hij er had, zijn door deze lange afwezigheid verbroken. Met betrekking tot zijn grootvader stelt verzoeker dat hij slechts een 'uiterst oppervlakkig' contact met hem heeft en hij bij hem niet terecht kan.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen concrete bewijzen bijbrengt die aantonen dat hij effectief geen opvang zou kunnen krijgen bij zijn grootvader of één van zijn vrienden/kennissen in Irak. Met dergelijke niet gefundeerde beweringen kan de Raad geen rekening houden. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weergeeft, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN